

Zweet, Kracht en Vastberadenheid

Written by Katie Fleming

Translated by Suzanne Fakkert, Netherlands

Met een rode balpen in haar hand, bladert Lara Croft door de krant, op zoek naar de

perfecte advertentie. De zomer kwam er snel aan en ze was op zoek naar wat leuks om haar actief te houden tot haar vakantie.

‘Al iets gevonden Lara?’ vroeg Winston, haar butler. Ze schudde haar hoofd en ging verder met het doorlezen van de pagina’s. Ze zaten buiten op de rand van haar grote waterfontein. Een warme bries golft met de zoete geuren van bloemen en vers gemaaid gras.

‘Winston, kijk!’ Lara wees naar een kleine advertentie aan de onderkant van een pagina.

Intensieve training: heb jij snelheid, vastberadenheid en kracht?

Wij willen JOU! Eén geselecteerde man of vrouw zal aan het eind worden gekozen...om op ‘s werelds dodelijkste missie uit te gaan. Denk je dat je stoer genoeg bent? Bewijs het. Stuur een video met jouw talent voor 7 Mei in.

Honderd mensen zullen worden gekozen, en dan begint de training! Kun je het aan?

Winston was klaar met lezen en kijkt vlug naar Lara. ‘Kun je klaar zijn binnenkort?’ vroeg hij. Lara knikt, met een grijns.

Twee uur later, barst er muziek uit de drie meter hoge speakers op Lara’s dak. Spotlights schenen omlaag, wat de luchttemperatuur omhoog deed gaan tot 10°. Mist machines stonden op volle toeren, en de volume van de muziek ging ook hoger. De bas bonsde in Lara’s hart, haar adrenaline level was hoog. Camera’s aan? Check. Uitrusting klaar? Check. Vrije vijanden? Check.

‘Een figuur stapt door de donkere deuropening, haast onzichtbaar door de dikke mist. Haar gezicht was gefronst. Haar armen en benen glinsterden van het zweet. Holsters vastgebonden aan haar benen, met magnum pistolen erin gestopt.’ De diepe stem van Winston was perfect voor het verhaal. Hij zoomde de camera in op Lara’s gezicht. *Ga ervoor!* dacht hij.

Lara’s bruine ogen gingen snel naar links en dan recht vooruit. Ze kneep haar vuisten strakker en strekte haar benen uit. Ineens rent ze vooruit, en beweegt sierlijk door de hardcore muziek heen. Lara springt over een gat en dan omhoog om vast te grijpen aan een stel apenstangen. Ze greep van stang naar stang, de kracht in haar bovenlichaam deed het moeiteloos lijken. Halverwege tot de overkant, beeft er een grote uitbarsting door de lucht. Lara trok haar lichaam in een kin-hoge positie en hield stand zonder te trillen. Weer, klinkt er een bonkende uitbarsting. Lara laat de stang los en greep zich vast aan een touw. Met alleen haar benen vast, glijdt ze van het touw naar beneden, haar lichaam neemt een 90° hoek aan, met haar armen voor zich uit als ze met haar pistolen schiet. Ze land op harde bestrating en sprint vooruit, doet een salto in de lucht, en schiet verschillende doelwitten.

Dan ineens, stopt Lara.

‘Een grote schaduw komt voor haar omhoog. Wat is het? De mist is te dik! Is dit het einde?’ (Gelach) ‘Ja hoor!’ brult Winston uit. Lara plaats haar handen op haar heupen, met haar voet ongeduldig tappend op de bestrating. Twee oorverdovende uitbarstingen klonken.

Lara's hard bonsde nu nog harder en zweet druppelt van haar voorhoofd. Opeens, verschijnt er een groot gezicht door de mist heen en kijkt naar Lara. Ze grijnsde er naar en duwt met haar rechterhand hard het gezicht weg.

'Jij bent 'm,' zei ze. Lara rent er langs, met pompende armen en benen. Ze drukt een knopje in op haar horloge en haar oog camera gaat aan. Ze kon de massale machine op haar af zien racen. Grijnzend, ging ze verder met naar voren sprinten. Lara rent dan naar de grote muur dat haar huis omheind, draait om, en houdt zich vast aan een touw dat vooraan de muur hing. Druppels met zweet vallen van haar gezicht af, sommige raakten de kleine mic dat aan haar koptelefoon zat.

Ze keek toe hoe de machine op haar afstampte, met een trage pas. Net als het zich voor Lara heeft bereikt houd ze zich stevig aan het touw vast.

'Je bent te langzaam voor mij,' zei ze tegen de machine net als ze zich omhoog rukt en zo op de bovenkant van de muur.

'Is dit alles?' Winston's stem galmde door de speakers. 'Oh nee. Er is nog meer.' Lara klom op haar motor, die passend voor haar neus was geparkeerd. Ze reed vooruit richting haar circuit waar niet genoeg spotlights waren om het circuit te belichten. Lara wipt haar motor in het midden van de baan en wachtte geduldig.

'Eind zone?' vroeg Winston.

'Nee,' zei ze door haar koptelefoon. Op het juiste moment, gaan er vijf hoofdverlichtingen aan, schijnend op Lara's gezicht. Ze kon de rijders flink hun krukassen in horen trappen. Haar wenkbrauwen bogen zich in een wedstrijd, Lara gebaarde hen om te komen. De vijf motoren sperden vooruit, allemaal op haar gericht. Lara kijkt toe met een vaste blik.

'Dit is het einde!' schreeuwde Winston, met een poging niet te lachen. Hij kon niet wachten om de film aan Lara te laten zien. Op het laatste moment voordat Lara opnieuw modder in haar spoor zette, springt ze omhoog en pakt een stang vast. De motoren haastten zich onder haar door als ze een paar keer om de stang heen zwaait en dan op de grond land. De rijders draaiden hun motoren om. Ze gingen het nog een keer proberen! Lara grijpt in haar rugzak en haalt er een vlammenwerper uit. Ze zette het op volle toeren en maakte een indrukwekkende muur van vlammen voor zich. Mist zakt plotseling in het circuit gebied en Lara had geen zicht meer op de motoren. Even later klaart de lucht op en Lara kijkt met tevredenheid naar de belachelijke scene voor zich.

'En dit is nog maar het begin,' echode de stem van Winston door de lucht. Lara kijkt naar de camera en vuurt er de vlammenwerper op met een aanstellerig lachje.

'Dat was perfect, Lara!' riep Winston naar beneden vanuit het dak. Lara grijnsde. De stuntmensen stonden op van de grond.

'Geweldig werk, jongens!' zei ze. Ze gaven een buiging en begonnen de bloederige troep op te ruimen.

De volgende dag, liet ze meteen haar video die ochtend de deur uit schepen. Ze hoopte om aangenomen te worden. Lara deed de televisie aan en was al snel verdwaald in de show.

Twee dagen later, ging de telefoon af. Lara haastte zich er naartoe en nam op.

‘Hallo?’

‘Zou ik Ms. Lara Croft aan de lijn mogen alstublieft?’ vroeg de stem.

‘Daar spreekt u mee.’

‘Ah! Ms. Croft, ik bel u om te vertellen dat we uw video ontvangen hebben. Het was wonderbaarlijk! We zouden het een groot genoegen vinden als u nog steeds geïnteresseerd bent in de training?’

Natuurlijk!’ antwoordde Lara opgetogen.

‘Mooi. Ik zal je doorverbinden met Carl. Hij zal u de rest van de details uitleggen.’

Lara hing weer op en glimlachte naar Winston. ‘Ze hebben mij aangenomen!’

‘Dat is geweldig, Lara!’ antwoordde Winston terug.

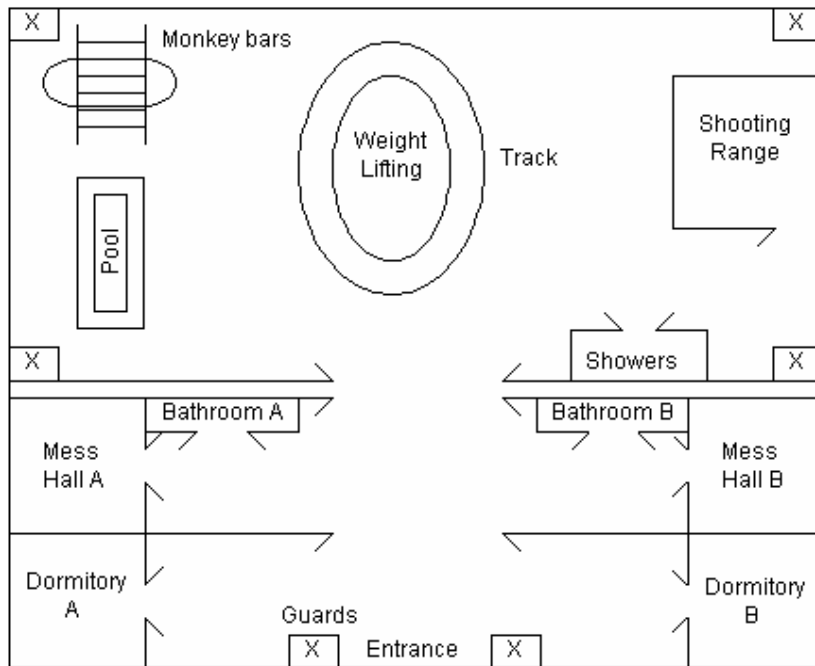
‘Ik zal naar Nevada moeten afreizen, en van daar uit brengen ze mij naar het kamp. Het zit ergens in het midden van de Nevada Desert.’

Niet lang na het inpakken van kleding, haar koptelefoon, pistolen (die ze in haar laarzen had gestopt, en geen scanner kon bespeuren), en een veldfles, stond Lara buiten naast haar auto.

‘Veel plezier, en veel geluk!’ zei Winston. Lara nam afscheid en reed naar het vliegveld. Acht uur later, schokte en sprong de jeep en Lara werd naar het kamp gebracht.

Er waren vier jeeps verderop die Lara kon tellen, en vijf achter haar. Vijftien minuten later, arriveren ze op het kamp. Lara nam haar omgevingen nieuwsgierig in haar op en zag dat het gebouw enorm was. Een hek omheinde de buitenwereld, met daar bovenop prikkeldraad. Twee bewakers begroette iedere jeep, wijzend naar waar de passagiers eruit moesten.

Lara en negenenveertig anderen zaten op hun bedden in Slaapzaal B. Tegenover de grote opengelegen gang was Slaapzaal A, die ook vijftig personen bezaten. Met haar benen in een kleermakerszit op haar bed, die overigens helemaal aan het einde van de kamer in een hoek tegen de muur aan zat, opende Lara een klein boekje met informatie over het kamp die de bewakers hun had gegeven. Op de eerste pagina stond een plattegrond. De volgende pagina bezat de indeling van het gebouw waarin zij zaten: twee slaapzalen, twee kantines, twee badkamers, een paar douches, een Olympisch formaat van een zwembad, een stel 20” apenstangen boven een hete zandkuil, een schietbaan, en een hardloopbaan met gewichtheffing stations en dertien bewakers/beveiligingsstations.

Lara flipt naar de volgende pagina en ziet zich kijken naar de tijdsindeling.

<i>~Itinerary~</i>	
› Get up	6:00 AM
› Breakfast	6:30
› Training part I	7-10:00
› Break I	10-11:00
› Clean up	11-12 PM
› Lunch	12-12:45
› Training part II	12:45-3:00
› Break II	3-4:00
› Supper	4-5:00
› Testing	5-8:00
› Showers	8-9:30
› Bed	9:30-6:00

Ze knikt haar hoofd, denkend dat de indeling in orde was. Ze keek op haar horloge. 15:57u 's Middags. Over drie minuten zullen ze voor het avondmaal worden geroepen. Lara keek de kamer rond. Het kamp had de mannen van de vrouwen onderscheiden, exact vijftig van elk geslacht. Lara zag een variëteit in leeftijden. Twee meiden aan de andere kant van de kamer waren tweelingen. Een andere meid zat drie bedden verder van Lara, met een make-updoos op haar schoot. Ze was bezig met groene oogschaduw opdoen. De meid naast Lara deed haar wenkbrauw omhoog.

‘Lijkt erop dat we met een paar sulletjes zitten opgescheept als je het mij vraagt,’ zei ze.

Lara schudde haar hoofd. ‘Dat kun je niet zeggen door hun uiterlijk!’

‘Dat weet ik, maar kijk eens naar die daar,’ merkte ze op, wijzend naar de overkant van de kamer naar een blondine die bibberend dingen uit haar te grote koffer aan het halen was. Eén van haar shirts was blijkbaar vast komen te zitten en ze trok er ruw aan. Dan ineens, scheurt haar shirt uiteen net als alle andere spullen in haar koffer. Het arme meisje rende als een gek in de rondte, en pakte klungelig alle stukjes shirt op van de grond.

‘*Ooeef!*’ gromt ze als ze over een andere koffer struikelt en op de grond valt. Verschillende meiden lachten en wezen naar haar.

‘Ik vraag mij af hoe *haar* video is gekozen!’ De meid naast Lara barste in lachen uit. ‘Hey, hoe heet jij?’

‘Lara.’

‘Ik ben Steph.’ Lara schudde haar hand en Steph deed haar denken aan iemand waar ze een hekel aan had op de middelbare school. Een moment later klinkt er een luide bel. ‘Etenstijd!’ gilte Steph.

Lara was klaar met het opslurpen van haar warme broccoli soep. Ze veegt haar mond af aan haar hand en leunde achterover in de stoel, heerlijk tevreden met haar maaltijd. Lara keek naar Steph, die maar een paar mondvolle happen had genomen.

‘Bah! Dit spul is smerig!’ klaagde ze, en schoof haar kom opzij. Lara likte aan haar lippen en ruilde haar lege kom in voor die van Steph. Een minuut later was ze klaar met de soep, en klopte op haar volle buik.

Iemand liet zijn keel luid schrapen en iedereen keek op van hun kommen. Een bewaker stond vooraan de kamer. ‘Het is nu vijf uur. Normaal gesproken zouden jullie nu allemaal de testen ondergaan, maar aangezien het jullie eerste dag is gaan we de dingen een beetje anders doen. Tien bewakers gaan naar beide slaapzalen om jullie één van allen te ondervragen. Dit zal ongeveer een uur in beslag nemen. Dan, kun je vrije tijd krijgen om te doen wat je maar wilt, maar je *moet* in je slaapzaal blijven. Juist, loop achter elkaar in twee rijen. *Iedereen eruit!*’

Terug in haar slaapzaal zat Lara op haar bed. Een man kwam naar haar toe. ‘Lara Croft?’

‘Ja.’

‘Hoi, mijn naam is Carl. Ik geloof dat we elkaar al aan de telefoon hadden gesproken?’ Lara knikte. ‘Nou, oké. Laten we maar beginnen met de interview.’ Hij bladerde door zijn

papieren op zijn klembord en haalde de dop van zijn pen. ‘Heeft u ooit vaker enig serieuze trainingen gedaan?’

‘Ja, door mijzelf.’ Carl krabbelde op zijn papier.

‘Waarom nam u auditie om hier te komen? Is het voor de beloning aan het eind, gekozen worden als de beste?’

‘Ik heb hier auditie voor gedaan omdat het een avontuur is. Ik *hou* van avonturen! Het is zeker *niet* zakelijk, het is voor plezier. Ik zal overal in de wereld reizen om buitengewone dingen te zien waar de meeste mensen niet eens de kans toe krijgen.’ Nogmaals krabbelde Carl wat op zijn papier, nu even wat langer dan daarvoor.

‘Energie level. Wat verstaat u onder een warming up?’

Lara lachte. ‘Dit is zeker een strikvraag hè? Nou, ik begin graag op mijn valmat. Ik doe verschillende voorwaartse salto’s, achterwaartse salto’s, en zij rollen. Dan ga ik rennen, springen, sprinten, klimmen, beetje hangen aan de apenstangen voor een tijdje, en dan voor een heerlijke duik in het zwembad.’ Carl knikte, glimlachend.

‘Laatste vraag. Weet u hoe u met een pistool moet omgaan?’

‘Ik zal je een *korte* lijst geven. Magnum pistolen, Uzi, MP5, M16, laser gun, shot—’

‘Whoa! Dat is heel goed, Lara. Bedankt voor de informatie. Ik kijk er naar uit u morgen op de training te zien.’ Carl gaf haar een knipoog en ging naar de volgende persoon. Lara glimlachte, opent dan haar veldfles en nam wat slokken met water. Ze keek naar het kleine boekje die ze hadden gekregen en bestudeerde de trainingsruimte. Het was enorm! De schietbaan en apenstangen grepen Lara’s aandacht. *Net als thuis!* dacht ze.

De volgende morgen, had Lara haar ontbijt vijftien minuten eerder op dan alle anderen. Weer keek ze toe hoe Steph haar kom wegschoof, klagend dat ze de klonterige haver-moutpap niet lekker vond. Lara schudde haar hoofd en wachtte geduldig tot de bel het signaal gaf voor het einde van het ontbijt. Ze keek naar haar tijdsindeling, die ze in haar kontzak hield van haar korte kaki broek. Ze hebben straks hun volgende trainingssessie. Ze kon amper wachten.

Twintig minuten later, zaten Lara en haar concurrenten op de stoffige grond van de enorme trainingsgebied, luisterend naar een sergeant die tegen ze zat te schreeuwen. Lara vond het nogal vermakelijk en moest haar gehinnik binnenhouden.

‘...*En als je stopt, lig je eruit!*’ blafte de sergeant. ‘*Je zei dat je fout zat, dus laat het maar eens zien!*’ Zijn vuisten zaten nu hoog in de lucht, en het bloed in zijn hoofd was nu gestegen. ‘Jij!’ schreeuwde hij, wijzend naar Steph, ‘gewichten, nu!’ Steph klauterde op haar voeten en haastte zich naar de baan. ‘En jij, jij ook, en jij!’ Hij wees naar meer verschillende mensen, maar niet naar Lara. Hij keek naar de klembord dat hij vasthield en begon namen op te noemen. ‘Jeff, Carley, Sue. Schietbaan! Kom op! *Sneller!*’ Hij orde zo nog wat vijftig mensen, zijn woede rees naar een soort van verrassende level. Ineens, kijkt hij naar Lara en kijkt dan beneden op zijn klembord. Lara zag een ader opzwellen op zijn rechterslaap. Voor even staaarde ze ernaar, fascinerend. ‘Lara Croft?’ blafte hij.

‘Ja, meneer!’ antwoordde ze slim, knikkend met haar hoofd. Hij hinnikte, seinde haar om op te staan, en schud dan haar hand. ‘Mijn naam is Sergeant Reineld. Carl vertelde mij over jou gisteravond na de interviews. Ik ben tot zo ver onder de indruk van wat ik gehoord heb. Ik hou mijn oogje op jou.’

Lara knikte.

‘Goed. Jij, aan de apenstangen nu meteen.’

‘Oké.’ Antwoorde Lara en rent weg. Sergeant Reineld bekeek haar met een onverklaarbare blik op zijn gezicht en krabbelde iets op zijn klembord.

‘Ik dacht dat je *taai* was! Kom op! Ga door! *Sneller!*’ Een man die Lara nog nooit had gezien zat te schreeuwen naar het klungelig meisje die zichzelf gisteravond voor aap zette. Haar shirt was doordrenkt met zweet en haar gezicht zag helder rood. Het zag er echter uit alsof haar hoofd zou exploderen! Ze slaagde er bijna in een kwart van de weg te hebben afgelegd, maar Lara kon zien dat ze het niet ging redden. Haar handen begonnen weg te glijden, en een moment later viel ze in de hete zandkuil. De man lachte en kijkt dan naar Lara.

‘Je bent nog niet gegaan! *Waar wacht je nog op?!*’

Lara deed een wenkbrauw omhoog. ‘Voor haar om aan de kant te gaan. Je zou toch niet willen dat ik op haar land als ik viel, of wel?’ De man nam een diepe zucht en schud zijn hoofd. Lara stond onder de eerste stang, en nam geen moeite om de hoger gelegen blok te gebruiken om erbij te komen. Met een vlugge sprong houdt ze zich vast aan de eerste stang. Elk persoon moest daar blijven hangen totdat hij zei om te gaan.

‘*Nu!*’ Lara’s lichaam zwaaide van links naar rechts naarmate ze voortzet over de stangen. Haar armen bewogen sierlijk van stang naar stang zonder enige aarzeling. Driekwart van de weg was onderweg, ze was nog steeds zonder moeite aan het zwaaien. Wanneer ze aankomt bij de laatste stang, laat ze zich op de grond vallen. Lara keek rond naar de verbazende gezichten. Zelfs de man leek onder de indruk. Hij krabbelde wat op zijn klembord, en knikt dan naar de volgende persoon om te gaan.

11:45u ’s Morgens: Badkamer B. Nadat alle toiletten en wasbakken grondig zijn schoongemaakt, gooiden Lara en zes andere meiden hun sponzen in een grote gele emmer vol met vies water. Ze namen allemaal hun plaats in op een lange zitbank dat langs de muur stond. Zittend naast Lara, tikte Steph op haar arm.

‘Hoe gingen de apenstangen? Ik hoorde dat je iedereen versted deed staan!’

Lara lachte. ‘Ze waren wel oké. Hoe ging het schieten?’

‘Nou,’ zuchtte Steph, ‘gezien ik niet eens een type wapen kan *opnoemen*, laat staan eentje *afvuren*, ging het vreselijk!’

Lara knikte. ‘Als we eens samen gaan trainen zal ik je wat aanwijzingen meegeven. Het is eigenlijk best gemakkelijk.’

‘Dank je wel!’ Iedereen staat op als de bel afgaat voor de lunch. Lara kwam om van de honger.

13.00u ’s Middags: Baan. Lara begon sneller te gaan naarmate ze met haar derde ronde in de renbaan begint. Ze had een grote voorsprong op de rest, zeker twee rondes in de leiding. Ze opende de dop van haar veldfles, vulde haar droge mond, en spuugt het dan op de grond. Nadat ze haar vierde ronde had afgerond vertraagde ze haar pas, stopte en strekte, en gaat dan zitten. Haar beurt was over na vandaag. De coach kwam naar Lara toe en ging naast haar zitten.

‘Je bent een hele goede renner,’ zei ze.

Lara glimlachte. ‘Dank je wel.’

‘De meeste mensen halen de helft van de eerste ronde niet eens!’ Lara knikte haar hoofd.

‘Nou, ga zo door zou ik zeggen!’ Lara glimlacht en schenkt haar aandacht terug naar

de andere renners. Een minuut later is een andere persoon klaar met zijn set met rondes. Hij kwam aangelopen en ging naast Lara zitten. De voorkant van zijn shirt was bezweet, en hij zoop water vanuit zijn waterfles.

Al snel ging de bel af om aan te geven dat de tweede pauze is begonnen. Lara sprong op en ziet zichzelf naar de kantine naast het klungelige meisje lopen. Lara glimlacht naar haar en het meisje steekt haar hand uit.

‘Hoi, mijn naam is Paige. Wie ben jij?’

‘Lara.’ Ze schudde elkaars handen en Lara wijst naar een nabijgelegen tafeltje. ‘Zo,’ begon Lara, ‘hoe gaat alles met jou hier?’

‘Vreselijk! Op de eerste dag hier, zoals je waarschijnlijk wel had gezien, explodeerde mijn koffer! En ik verknaal heel veel dingen. Ik heb echter naar jou gekeken. Je bent geweldig! Ik zou er alles voor over hebben om te kunnen wat jij kan!’

Lara lachte. ‘Het heeft gewoon wat oefening nodig, dat is alles.’ Paige knikte en viel af en toe soms stil.

‘Hey, Lara?’

‘Ja?’

‘Ik vroeg me af...het hoeft niet, maar uhm...zou je willen overwegen mij wat aanwijzingen te willen geven als we weer onze training doen? Ik begrijp het volkomen als je het niet wilt...’

‘Maar natuurlijk wil ik je helpen!’

‘Super! Dank je wel, Lara!’ Paige sprong op, en klapt haar been op de tafel. Lara grijnsde en schudde haar hoofd.

Later, voor het avondmaal, kregen ze fijngestampte aardappels geserveerd, een stukje ham, en maïs.

Dit keer at Steph alles hongerig naar binnen. Lara glimlachte naar haar.

‘Hebben we soms een eetlust opgebouwd?’

Steph knikte. ‘Heb alle energie nodig die ik kan krijgen. Ik heb gehoord dat de test nogal ruw word.’

‘Mag ik jullie aandacht alstublieft?’ riep er een stem. Lara keek omhoog naar een sergeant.

‘Voor de test, zijn jullie allemaal al in groepen verdeeld. Kijk alstublieft achterin jullie boekje voor een brief. Die brief is voor de opdracht en de plek waar je naartoe gaat.’ Hij las de tijden af die overeenkwamen met de brieven. Lara zou getest worden om 17:10u ’s avonds op de schietbaan. Twintig minuten later werden ze van het avondmaal weggestuurd.

17:05u ‘s Avonds: *Schietbaan*. Lara en nog vier andere mensen kregen een kleine pistool overhandigd. Sergeant Reineld stond voor hen, met een frons op zijn vermoeide gezicht.

‘*Laad jullie wapens!*’ brulde hij. Lara deed het en wachtte terwijl de anderen zaten te klunzen met die van hun. Even later waren ze allemaal geladen. ‘Zie je die doelwitten?’ brulde de sergeant. ‘Jullie zullen om de beurt gaan. Schiet de dichtsbijzijnde doelwit en schuif dan op naar de anderen. Denk erom dat het om een wedstrijd gaat. De persoon die meer mist dan de anderen gaat eruit!’ Hij knikte naar de eerste persoon die mocht gaan. De man deed zijn arm omhoog en probeerde ongelukkig te richten. *PANG!* Gemist. *PANG! PANG!* Hij schoot op de vijf doelwitten, en raakte er eentje succesvol, op de rand. Paige was de

volgende.

‘Hou het stabiel,’ zei Lara. Paige knikte en nam een diepe zucht. Dit had duidelijk een grote betekenis voor haar. Paige schoot, en miste veruit van het eerste doelwit. ‘Het geeft niet,’ moedigde Lara haar aan. ‘Probeer eerst op het doelwit te richten voordat je schiet.’ Paige veegde haar klamme handen af aan haar korte broek en hief de wapen weer op. Lara kon zien hoe haar oog zich op het doelwit focuste. Lara kijkt toe als ze langzaam de trekker overhaalt. *PANG!* Ze had het doelwit geraakt.

‘Geweldig gedaan, Paige!’ juichte Lara. Het arme meisje was praktisch aan het huilen omdat ze zo blij was. De kogel had het doelwit net langs de rand geraakt, maar ze had het tenminste geraakt! Paige’s laatste drie kogels miste de doelwitten, maar die ene ‘gelukkige’ schot liet haar gezicht stralen.

Lara was de volgende. Ze hield het wapen recht voor zich uit met één hand, en schiet. In één keer! Snel, vuurt ze op de volgende doelwit, nam niet eens de moeite te richten, en weer raakte de kogel in het dodelijke midden. Paige stuitte op en neer.

‘Hup Lara!’ schreeuwde ze. Lara grijnst en even voor de show draait ze haar wapen in een hoek en schoot snel op de laatste drie doelwitten. Sergeant Reineld knikte naar Lara, tevreden. Hij krabbelde op zijn klembord en vertelde de volgende persoon om te gaan.

Later, stapt Lara onder een warme douche en sluit haar ogen zodra het water over haar heen giet. Ze dacht na over haar dag en liet zichzelf afvragen over een paar dingen. Hoe lang zal het voor ze duren om de beste persoon uit te kiezen? Wat was deze “ ‘s werelds dodelijkste missie” die ze allemaal aan het uitproberen waren? Ze herinnerde zich hoe blij Paige was toen ze haar doelwit had geraakt, en glimlachte.

21:85u ‘s Avonds: Slaapzaal B. Lara’s ogen gingen dicht. Even later zat ze in een diepe slaap, genesteld in haar warme lakens.

Een schaduw stapte over Lara’s bed, met een spuit in de hand. Het reikte over en liet voorzichtig de naald in haar rechter arm gaan. De lichtblauwe vloeistof ging snel in haar bloedbaan...

Steph kwam en ging naast Lara zitten. Ze glimlachte en wiegelde met haar bord voor Lara om het te zien. ‘Eieren en geroosterd broodje deze ochtend. Sorry, Lara, allemaal van mij!’

Lara lachte. ‘Geef niet. Ik heb wat extra eieren mee gesmokkeld.’

‘Ik hoorde dat ze vijftig mensen gaan ontslaan vandaag.’

‘*Vijftig?! Raakt het voedsel op of zo?*’ grapte Lara. Steph giechelde en haalde haar schouders op.

Om 8:00u op de trainingsgrond, stonden Carl, Sergeant Reineld en een paar bewakers voor de honderd nieuwelingen, alle drie met een klembord, zoals gewoonlijk, en bladerend door de pagina’s. Carl hees zijn arm omhoog voor attentie.

‘Vandaag, zoals jullie al wel gehoord hebben, gaan we vijftig mensen wegsturen.’ Lara kon een paar mensen hun adem horen inslikken. ‘Wij willen jullie bedanken voor jullie komst, en we zullen vele van jullie aanmoedigen om het nogmaals in de toekomst te proberen.’ Voor de volgende vijf minuten, noemde Carl de namen op van de mensen die meteen moesten vertrekken. Lara’s naam werd niet opgenoemd. Die van Steph wel. Ze gaf Lara een nonchalante glimlach en zwaaide tot ziens als ze de trainingsgrond verlaat samen

met de anderen.

Het was geen tijd voor lunch, niet voor een andere half uur. Lara zat in de schoonmaakdienst in de kantine met Paige en twee anderen.

‘Jammer voor Steph,’ zei Paige, ‘ik dacht dat ze het zo goed deed!’

Lara knikte. ‘Dat dacht ik ook, maar blijkbaar zoeken ze naar iemand die anders is.’

‘Ja...maar zouden ze *mij* willen houden? Ik doe het verschrikkelijk!’ jammerde Paige.

Lara schudde haar hoofd.

‘Ik kan zien dat je aan het verbeteren bent. Hou het nog even vol, oké?’

‘Oké.’

Lara begon weer de vloer te dweilen. Een paar minuten later komt Carl de kamer binnen gelopen en roept naar haar. Lara komt aangerend en ze verlieten de kamer.

‘Wat is er?’ vroeg ze.

‘Het ziet er naar uit dat je aardig hard aan het werk bent daar, dus ik wilde je een koude drank aanbieden. Hier.’ Hij gaf Lara een hoge glas gevuld met sprankelend ijskoud water. Verbazend, bedankte Lara hem en dronk het in één keer leeg.

13:00u 's Middags: Zwembad. Voor nog geen tien minuten, had Lara rondjes lopen zwemmen in het Olympisch formaat zwembad. Haar krachtige benen bewogen haar lichaam voort door het verfrissende water. Na het afronden van een set met rondes, moest iedereen voor de gekleurde ringen gaan duiken. Aan het einde van de training, kreeg Lara vreselijke honger. Ze rende richting de kantine.

Weer had Lara extra veel eten op haar bord, maar dit keer was zij niet de gene die meer had toegevoegd. Terwijl ze in de rij stond, had Sergeant Reineld haar een bord met eten gegeven. De salade dressing smaakte een beetje vreemd, maar de rest smaakte perfect. Lara nam plaats naast Paige en een ander meisje waarmee ze nog niet eerder had gesproken.

‘Er worden morgen nog meer weggestuurd,’ vertelde Lara aan Paige.

‘Ja, nog eens vijfenveertig meer. Dat betekent dat we nog maar met vijf mensen overblijven!’ Paige schudde haar hoofd en steunde haar kin op haar hand.

‘Ze moeten wel een goed idee hebben wie ze nu willen,’ legde Lara uit. Paige knikte.

20:05u 's Avonds: Trainingsgrond. De test was over en Lara was best tevreden met hoe ze het had gedaan. Ze had iedereen verslagen met sprinten, gewichtheffen, en schieten. Paige had het ook aardig goed gedaan, maar bleef toch altijd haar klungelige zelf. Carl informeerde iedereen dat de volgende morgen, in plaats van training, zij de vijf mensen zullen omroepen die over zouden blijven.

1:22u 's Nachts: Slaapzaal B. Een schaduw kwam over Lara's bed heen, met een spuit in de hand. Het reikte over en liet voorzichtig de naald in haar rechterarm gaan. De lichtblauwe vloeistof drong zich in haar bloedbaan...

‘Denk je dat ze iets doorheeft?’ vroeg een gedempte stem.

‘Nee, het is nog steeds te vroeg,’ antwoordde een tweede stem.

‘Hoeveel nog?’

‘Nog eentje.’ Ze knikten naar elkaar, en verlaten dan stilletjes de kamer.

6:10u 's ochtends: Slaapzaal B. Lara werd tien minuten eerder wakker. Ze had haar bed al netjes opgemaakt en was aangekleed en klaar voor het ontbijt. Ze keek naar het lege bed naast haar, dan naar haar arm, die lichtjes rood was en jeukte. Op haar onderarm was een lichte huiduitslag.

7:00u 's Ochtends: Trainingsgrond. De overgebleven vijftig mensen zaten op de stoffige grond. Sommige zagen lusteloos, anderen best rustig. Iedereen zat geduldig, en maakte geen enkel geluid. Ze waren allemaal nieuwsgierig om te horen wie er zou blijven.

‘Oké, mensen, luister goed!’ Brulde Sergeant Reineld. ‘De volgende mensen die gevraagd zijn te blijven zijn: Lara Croft, Carley H., Paige D., Zac S., en Jack K.! Alle anderen, verzamel ZSM jullie bagage. Bedankt voor het uitproberen!’ Lara glimlacht, ze zat er nog steeds in!

‘Jaaa! Woehoe!’ Lara kijkt om naar rechts en zag Paige op en neer springen, gillend als een gek. Vijf minuten later, voor degenen die het niet hadden gehaald waren weg.

Carl liep naar Lara toe en grijnst.

‘Gefeliciteerd, Lara!’

‘Dank je wel!’ antwoordde ze terug.

‘Vanaf nu word het een heftige wedstrijd. Ben je erop voorbereid?’

‘Ik kan haast alles aan.’ Carl knikte en vertrok.

17:05u 's Avonds: Trainingsgrond. Het was tijd voor de test. Carl en twee bewakers bevestigden twee touwen aan het plafond van boven af de schietbaan tot aan het eind, over het zwembad. De plek deed Lara denken over hoe de jungle eruit zag. Er waren ongeveer dertig touwen, telde Lara, allemaal met een perfecte gripmaat.

‘Oké, mensen!’ brulde Sergeant Reineld. ‘We hebben voor jullie een kleine obstakel opgezet. Je begint boven de schietbaan, je moet naar de overkant slingeren en je dan in het zwembad laten vallen.’ Als hij zijn instructies aan het geven is, binden vier bewakers een enorme vangnet onder de uiteinden van de touwen.

‘Paige!’ brulde de sergeant, een grote ader ploft uit zijn hoofd. ‘Jij gaat eerst! Dan Jack, Lara...’ hij riep de rest van de namen op en focust zich dan op Paige, die nu aan het eerste touw hing.

Een minuut ging voorbij. Paige bewoog zich niet. Ze hing bevroren van angst.

‘Kom op, Paige, je kunt het!’ riep Lara uit. Paige schudde haar hoofd en liet zich bibberend van het touw naar beneden in het net zakken. Jack nam snel haar plaats in en ging zelfverzekerd naar de overkant.

‘Wat gebeurde daar nou?’ vroeg Lara.

‘Ik bevroor! Ik wist niet hoe ik het moest doen! Ik kon me niet bewegen!’ Lara gaf haar een geruststellende klop op haar rug.

Jack was ongeveer een kwart van de overkant verwijderd, maar hij zat verwickeld in de touwen. Ineens geeft hij het op en viel in het net. Hij sprong eraf, haalde zijn schouders op en ging zitten.

Lara grijnst in zichzelf als ze aan het eerste touw hangt. Ze kijkt omlaag naar Sergeant Reineld en hij knikte haar om te gaan. Lara gooide haar lichaam vooruit, grijpend van touw naar touw. Ze gleed gemakkelijk door de doolhof heen zonder verwickeld te raken. Lara liet het touw los met haar benen en ging verder naar de overkant, met haar krachtige armen die haar hoog hielden. Al snel hing ze boven het zwembad. Ze slingerde van achter naar voren, doet dan een voorwaartse sprong in een prachtige duik in het zwembad.

Lara kon het applaus horen zodra ze boven komt. Ze klom uit het zwembad en liep naar de groep toe. Carley moest hierna, en Lara keek toe hoe een andere groepslid weer verwickeld raakte tussen de touwen.

20:45u 's Avonds: Douches. Terwijl Lara zich aan het wassen is in één van de hokken, komt er een donkere schaduw naar binnen. Heel elegant beweegt het zich naar de bank waar een paar eigendommen van Lara zaten. De schaduw haalde een kleine buis tevoorschijn waarin lichtblauwe vloeistof zat en goot het voorzichtig in haar veldfles. Daarna glipt het stilletjes uit de deur. Lara heeft nooit wat gehoord.

Sinds de trainingskamp nog vijfenveertig mensen had weggestuurd, waren de overgebleven mannen opnieuw verplaatst in de meisjes kantine. Iedereen zat rond de tafel roerei en geroosterd brood te eten. Zoals gewoonlijk, kwam Carl hun begroeten.

‘Vandaag nemen we de laatste beslissing. In plaats van onze reguliere tijdsindeling, gaan wij jullie de hele dag testen. Wees alstublieft over tien minuten op de trainingsgrond.’

Iedere persoon werd naar een bepaald gebied toegewezen voor hun test. Uiteindelijk zouden ze terugkomen naar hun originele locatie na het ronddraaien van elk station.

Lara werd naar de gewichten toegewezen. Voor twintig minuten werd elk persoon getest op zijn of haar plaats. Lara's krachtige armen hadden geen enkel probleem. De sergeant, die haar evalueerde, glimlachte lichtjes.

Lara moest daarna naar de apenstangen. Ze sprong omhoog en greep de eerste stang. Ze grijnst en dan, zo snel als ze kan, klimt Lara naar de overkant, doet een set van tien rondes van voor naar achter. Als ze terugkomt bij de eerste stang, zwaait ze omhoog, draait rond in de lucht, en pakt de stang weer vast, maar is achterwaarts gekeerd. Ze kijkt naar Sergeant Reineld's gezicht als ze van stang naar stang grijpt, *achterwaarts!* Als haar tijd om is, zag ze dat Sergeant Reineld aan het glimlachen was. Lara fronst. Ze wilde weer zijn bonzende rechterslaap zien!

22:00u 's Avonds. Slaapzaal B. Lara viel gemakkelijk in slaap. De uitgebreide test de hele dag had hun allemaal behoorlijk uitgeput. Paige had het niet al te goed gedaan die dag: haar klungeligheid had haar overgenomen. Lara had in alle gebieden hoog gescoord van de tests. Morgen met het ontbijt zouden ze erachter komen wie er op de dodelijkste missie zou uitgaan.

Een schaduw stapte over Lara's bed, met een grote spuit in de hand. Het reikt over en zet voorzichtig de naald in haar rechterarm. De lichtblauwe vloeistof drong zich in haar bloedbaan. De schaduw veegde het gaatje met alcohol en verlaat stilletjes de kamer...

6:32u 's Ochtends: Kantine B. Lara schrokte haar gesuikerde cornflakes en geroosterd broodje op naar binnen. Iedereen zat in stilte, en konden niet wachten op de uitslag. Paige porde Lara.

‘Ben jij niet nerveus?’ vroeg ze.

Lara schudde haar hoofd. ‘Jij wel?’

‘Ja, een beetje,’ antwoordde Paige terug. Lara glimlacht naar haar, en kijkt dan op naar Carl, Sergeant Reineld, en een paar bewakers.

‘We willen jullie graag bedanken voor jullie komst,’ zei Carl. ‘Jullie hebben allemaal jullie kracht laten zien, en we hadden plezier in het werken met iedereen. Zoals jullie weten, kan er maar één persoon verder vanaf hier. En die persoon is...*Lara Croft!*’ Lara sprong glimlachend omhoog. Luid applaus brak om haar heen uit. Sergeant Reineld komt naar haar toe en geeft een klap op de rug.

‘Goed werk, Lara!’ brulde hij.

In het begin van de middag, stond Lara bij de ingang gedag te zwaaien naar de jeeps als die steeds één van de vier personen meenemen. Carl komt achter Lara te staan en zwaait mee.

‘Oké, Lara, nu moeten we snel aan de gang gaan. Ik zal je vertellen over de missie waar je op uitgaat.’ Lara knikte en volgt hem naar de kantine.

‘Deze missie is zeven keer eerder gewaagd. Elk persoon faalde. Je zult naar Antarctica gaan, waar je enkele tientallen meters onder het oppervlak zal wandelen. Zie je, er zijn tunnels beneden die zijn uitgehold.’

‘Door wie?’ vroeg Lara.

Carl aarzelde lichtjes. ‘Door het *Beest*. Hij zit daar beneden ergens...de schat te bewaken.’

‘Wat voor schat?’

‘Een twee kilo zware, solide *diamanten* standbeeld.’ Lara deed een wenkbrauw omhoog en Carl knikt.

‘Maar het heeft iemand nodig die niet bang is om een beetje zweterig te worden, iemand met kracht, en, niet geheel onbelangrijk, vastberaden is. Je zult in je eentje naar beneden moeten gaan en wij pikken je op nadat je eruit bent gekomen. Wij zijn er honderd procent van overtuigd dat jij het aan kan.’

Lara fronst. ‘Je zegt dat ik een paar tientallen meters beneden zit? Maar dan bevries ik!’ Carl schudt zijn hoofd. ‘Maak je geen zorgen, daar is al voor gezorgd.’

‘Geweldig. Wanneer vertrekken we?’

Carl kijkt op zijn horloge. ‘Nu. Je kunt onderweg even slapen, en we zijn er de volgende ochtend.’

Lara glimlacht. ‘Laten we gaan!’

Vijf uur later en een paar uurtjes rust, word Lara opgefrist wakker. Ze pakt de reisgids op van de vloer naast haar begon door de pagina’s te bladeren.

...In de afgelopen 50 jaar, zijn er twee vulkanen, Big Ben en Deception Eiland uitgebarsten.

Het grootste landdier paste op een penny. Deze levensvorm heette een mug.

Eén denkt misschien dat de pinguïn, landdieren zijn, maar dat zijn ze niet. Pinguïns zijn in feite zeevogels. Er leven ongeveer 7 verschillende soorten pinguïns op Antarctica, waaronder: de Adélie, Stormband, Keizer, Gentoe, Konings, Macaroni, en Rotsspringers. Pinguïns kunnen meer dan 75 meter diep duiken in de koele wateren van Antarctica. Onderzoek heeft aangetoond dat ze niet te lang in warm water kunnen zwemmen, want dan raken ze oververhit. Op het land van Antarctica, blaast de wind met meer dan 80 km/u. Tijdens de zomer, is de gemiddelde temperatuur -32°C.

Miljoenen jaren geleden was Antarctica verbonden met Afrika en Zuid-Amerika. Dit betekent dat er hier ooit een bos groeide op Antarctica. Echter, de meest interessante ontdekking, is dat er waardevolle rijkdommen onder het oppervlak zitten vanaf de dag tot vandaag. Voorbeelden van deze bevatten: zink, koper, lood, goud en zilver.

*Wetenschappers hebben verschillende fossielen ontdekt van schepsels die ooit op dit oppervlak rondwaalen. Een andere geweldige vondst was een Antarctische vis genaamd de *Notothenia*. Onderzoek heeft handeling op deze vis gericht, en er werd gevonden dat hun bloed kouder is dan 0°C. Antivries moleculen in hun lichaam voorkwamen dat hun bloed en*

lichaamssappen in ijskristallen zouden vormen, die anders hun cellen zouden verbreken.

Het meest gefascineerde en interessante ligging van Antarctica is het meer van Vostok, 's werelds grootse zoetwater meer. Het is 510 meter diep, dat verstopt zit onder 4 kilometer dikke ijs dat een omtrek heeft van 14,000 vierkante kilometer.

Wetenschappers hebben nog niet geboord in het meer omdat ze geen verandering willen brengen aan enig levensvorm of zuurstof dat in geen paar miljoen jaar is aangeraakt.

Lara sluit de reisgids en leunde achterover tegen haar stoel aan, perplex door wat ze gelezen heeft.

De volgende ochtend komen ze aan op Antarctica. Een koude windvlag raakt Lara's gezicht als ze uit de helikopter springt. 'Veel geluk, Lara!' schreeuwde Sergeant Reineld.

'Dank je wel!' Hij had haar een jachtgeweer met acht hulzen meegegeven, waarvan hij gezegd had die alleen voor noodgevallen te gebruiken. Hij had Lara ook een rugzak gegeven met daarin een kleine vlammenwerper en een briefje.

Ze zwaait tot ziens zodra ze opstijgen. Ze zetten haar af bij de ingang naar de hoofdtunnel. Ze laat zich door het gat vallen en landde vijftien meter naar beneden. Lara liep door de oneven tunnel heen, tastend langs de ijzige muren. Vijf minuten later, bevindt ze zichzelf op de top van een enorme ijsdaling. Een wilde glimlach vormt zich op haar gezicht. Ze pakt haar jachtgeweer en vuurt vier hulzen af in één van de muren, wat een grote vierkant achterlaat in het midden.

Lara deed de vlammenwerper aan en lijnt de vierkant goed uit met het vuur, diep genoeg zodat ze een mooie ijsblok eruit kon halen. Ze deed haar jachtgeweer weg en plaatste de ijsblok op de grond. Ze bukt omlaag en drukt op een klein knopje op haar rechterlaars. Scherpe punten kwamen vanonder haar laarzen vandaan. Lara stampt op het blok, doet de vlammenwerper weer aan, en hopt vooruit.

Lara surft naar beneden van de enorme ijsdaling, met de vlammenwerper hoog langs haar lichaam. Met naderende snelheid, voert ze wat elegante bewegingen uit op haar ijsblok naarmate ze afdaalt, en geniet van de opwindende rit. De ijzige bries voelde bij haar alleen maar koel aan. Wanneer ze de bodem bereikt, doet Lara de vlammenwerper op zijn laagst en drukt op het knopje op haar laars in om de punten in te laten trekken.

Lara verkent het gebied en zag nog wat meer tunnels die in andere richtingen gingen en zich weer verbonden met anderen. De muren bewonderden haar. Ze waren glimmend wit en hun licht reflecteerde zich op de ijzige vloeren. Lara liet de ijsblok achter waar zij stond zodat ze kon zien of ze in rondjes aan het lopen was. Ze koos de dichtst bijzijnde tunnel als eerste om te verkennen.

Naarmate ze zich dieper in de tunnel waagt, wordt het licht zwakker en ze kwam erachter dat ze dieper onder de grond ging. Lara deed de vlammenwerper aan en hield het voor zich. Ze hapt naar lucht als ze de hoek om gaat. Het volgende deel van de tunnel glom wit, net als waar ze begon. Lara begon bij wat ze eerder had gezien...dode lichamen, gevroren in het ijs.

De rechterkant van het hoofd van het eerste lijk leek echter alsof het opengereten was, en een deel van de hersenen was zichtbaar. Dat ook was verscheurd en een aardig groot stuk was eraf. De lippen van het lijk waren wit en lichtjes geopend. De ogen waren omhoog gerold en op zijn plaats bevroren.

Het volgende lijk was in slechtere toestand dan de eerste. Het hoofd was eraf gehakt. Bloed was in het ijs gespetterd.

De buik van het laatste lijk leek erop alsof het vanaf het midden naar beneden was opengesneden. Er misten een paar organen, en sommige hingen uit het lichaam. Knarsend op haar tanden en vastberaden dat deze plek geen permanente huis voor haar ging worden, ging Lara verder de kronkelende tunnel door met extreme voorzichtigheid, haar oren en ogen alert op enig teken van gevaar.

Tien minuten later, betrapt Lara zichzelf uitkijkend op de ijsblok die ze daar eerder had achtergelaten. Ze was tenminste niet verdwaald! Ze ging door naar de enige tunnel die voor haar over was om te verkennen. Vele kleinere alkloven splitste zich van de tunnel vandaan. Lara ging ze allemaal onderzoeken en vond één kamer fascinerend, die een klein zwembad had met water dat een lichte groene kleur had. Lara vroeg zich af hoe enig soort van vloeistof *niet* kon bevroren hier beneden. Ze ging op het ijs zitten deed haar rugzak af, pakt haar veldfles en nam een slok. Ze haalde ook het briefje eraf van Carl die de sergeant haar gegeven had en begon te lezen.

Hallo Lara, hoop dat alles goed gaat daar beneden. Niet te koud, hoop ik? Ik weet dat de outfit die we jou hadden gegeven warm was, maar als je echt stopt en denkt zul je realiseren dat het haast onmogelijk is voor iemand om daar te overleven. Iedereen die was waar jij nu bent kon het niet langer dan tien minuten lang volhouden (misschien). Maar geen paniek!

Iedere avond als jij sliep glipte één van ons in je slaapzaal en deed een naald in je rechterarm. We hebben je ingespoten met lichtblauwe vloeistof dat een hoge energie samenstelling heeft. Herinner je die vis waar je over hebt gelezen? Notothenia's? We hebben ongeveer een maand geleden tientallen naar ons toe laten schepen. We hebben een paar wetenschappers betaald om de antivries moleculen te verwijderen. Ze worden alleen geactiveerd wanneer/als de kern van je lichaamstemperatuur naar 35.5°C zakt. Dus als je het koud genoeg krijgt zullen de samenstellingen worden geactiveerd, die je warm genoeg houden om te overleven.

Deze samenstellingen worden uiteindelijk door je lichaam omgezet in stofwisseling mocht je lichaamstemperatuur nooit tot 35.5°C zakken. In andere woorden, ze zijn niet schadelijk voor je lichaam. Veel geluk, Lara, we weten dat het goed met je komt!

Lara stopte het briefje terug in haar rugzak. Ze was geïnjecteerd met vismoleculen! Dat verklaard die huiduitslag op haar arm. Lara was niet boos op hen, alhoewel ze dacht ook zonder die dingen te kunnen overleven, zoals ze eerder had gedaan. Maar goed, het maakte niks meer uit, nu het toch al gedaan was. Alles zou geleidelijk gaan, zolang er maar geen schubben beginnen te groeien.

Lara liep naar de vreemde groene zwembad. Ze hurkt ineem en stopt haar vinger erin. Het voelde aan als rubber, en als Lara haar vinger eruit haalt, was het niet eens nat!

‘Gek!’ Met beide handen, schept ze het groene vloeistof eruit. Verrassend genoeg, kwam het in zijn geheel omhoog van de grond! Ze wiebelt het, en speelt er voor een paar minuten mee. Dan probeert ze het uit elkaar te trekken maar zonder resultaat omdat het zich simpelweg uitrekte. Ze leegde de rest van het water uit haar veldfles en gooide de rubberen

vloeistof erin. Ze wilde een mooie souvenir van Antarctica!

Na een andere half uur van ronddwalen in een doolhof van tunnels, bevind Lara zich voor een dooieind. Zonder te aarzelen pakt ze de jachtgeweer en vuurt de laatste vier schoten in de muur, wat een grote vierkant maakte. Net als daarvoor, pakt ze de vlammenwerper en lijnt de vierkant uit. Lara doet vijf keer een salto achteruit, schiet dan ineens naar voren, sprintend op volle snelheid. Op het laatste moment maakt ze een duikende rol in de muur en liet de vierkant inwaarts gaan. Staand, probeerde ze zo ver mogelijk het blok in te duwen. Ze klom door de nieuw gemaakte ingang en bevind zich in een kamer die ze nog niet eerder gezien had.

Lara keek verbaasd om zich heen. Ze was in een diamant gevormde kamer met vele ijspegels die in verschillende maten en vormen aan het plafond hingen. In het middelpunt van de kamer, even iets lager dan de begane grond, sprankelt er een zwembad met blank water. Het water bewoog en Lara kijkt toe hoe een paar pinguïns eruit klimmen. Ze waren erg groot en leken zwaar. Lara keek voor een paar minuten als de pinguïns de kamer rond waggelen.

Ineens, kreeg ze een idee. Langzaam, liep ze richting het water en ging naast het gat zitten, met haar benen in het water. Eén van de grotere pinguïns in de kamer keek naar haar en waggelde naar haar toe.

‘Hey, jij!’ riep Lara. ‘Ik heb je hulp nodig.’ De pinguïn deed zijn hoofd schuin en knipoogde. Lara gebaarde het om te blijven komen. Het gehoorzaamde en glijd dan in het water. Lara duwt zich in het ijzige water, naast de pinguïn.

‘Klaar?’ vroeg ze. Ze wikkelt haar armen om zijn lichaam heen en nam een diepe adem in zodra het in Volstok Meer plonst, ’s werelds grootste zoetwater meer.

Als ze even 100 meter van het oppervlak zijn, licht Lara een gloeistaaf en geeft een ruk aan de pinguïn als ze wilt dat ze een andere kant opgaan. Wanneer ze 230 meter van het oppervlak zijn, trekt Lara aan de pinguïn om te stoppen voordat hij verder ging. Ze deed de gloeistaaf voor zich, niet wetend welke kant ze nu op moest. Dan ineens, schiet de pinguïn vooruit door het water. Lara houdt zich stevig vast. *Hij heeft vast lucht nodig binnenkort...net als ik!* dacht ze. Haar longen begonnen te tintelen; haar ademtoevoer begon op te raken.

Vijf seconden later, ziet Lara zich uit het water getrokken worden en op onder een enorme ijsblok. Ze laat de pinguïn los en haalde diep adem.

Lucht!

Onder het meer?

In een blok met ijs!

Wie had ooit gedacht dat een blok met ijs schoon, en frisse lucht onder water kon bewaren voor een paar miljoen jaar? Lara klopt de pinguïn op zijn hoofd, en lichtte een nieuwe gloeistaaf op. Ze wenkt haar wenkbrouwen als ze rondkijkt. Het was een identieke kamer als de ene waar ze het water ontdekt had. En daar, in het midden, hoog op een voetstuk, was de solide diamanten standbeeld van een pinguïn! Het sprankelde helder. Lara glimlacht en loopt er naartoe. Ze draait eenmalig om het voetstuk heen en pakt voorzichtig met beide handen het standbeeld vast. Ze hield het vast met uitgestrekte armen, bewondering voor zijn schoonheid.

Een plotselinge beving laat Lara in rondjes draaien. Zonder enige waarschuwing, staat ze oog in oog met ’s werelds dodelijkste beest! In een oogwenk, draait Lara zich om en gooit zichzelf weer terug in het water. Vastgrijpend aan het standbeeld, schopt ze met haar armen

en benen, heftig trappend naar boven. Ze voelde een onverhoedse snelle beweging van water achter zich als het Beest achter haar erin plonst. Ze stelde zich voor hoe hij in haar been bijt en het begon weg te scheuren, rondslaand in het water als een hond die touwtje trek doet. Als een dolzinnige, duwt ze zich vooruit, zwemmend voor alles wat ze waard was.

Lara voelde een andere snelle beweging van water onder zich en krimpt ineen als ze iets rubberachtigs onder haar voelt. Het was de pinguïn, en het duwde haar opwaarts! Lara doet haar handen omhoog en het standbeeld boven haar hoofd in een duikpositie zodat het mogelijk werd makkelijker door het water heen te glijden. Even later schiet de pinguïn uit het water. Lara springt eraf midden in de lucht en rent naar de uitgang, en schreeuwt haar dankbaarheid naar de pinguïn. Ze rende zoals ze nog nooit eerder gedaan had. Lara sprint uit de kamer in een tunnel, niet wetend waar ze naartoe ging. Het Beest hield haar bij, en Lara had nog steeds niet die ijsblok gevonden die ze achtergelaten had. Vlug, neemt ze een scherpe bocht en ging verder met rennen zo hard als ze kon. Verderop kon ze een paar scherp uitzierende stukken ijs zien uitsteken gedeeltelijk in de tunnel. Rennend, draait Lara haar rugzak om, gooit het standbeeld erin en grijpt naar haar veldfles. Ze giet de rubberen vloeistof op haar handen. Nu sprint ze zelfs nog sneller, haar tanden op elkaar, haar gezicht vastberaden. Ze steekt één uiteinde van de rubberen vloeistof over het hoekje van de ijspegels, en strekt het andere eind uit naar de overkant.

Ze duikt in een kleine alkloof en keek toe hoe het enorme, lelijke beest in de blokkade rent die Lara had opgezet. Voor nog geen seconde was het dier gestopt. Ineens, alsof een uitgestrekte elastiek die word losgelaten, dwong de rubberen vloeistof het Beest naar achteren met een ongelooflijke kracht en snelheid. Het dreunde in de muur aan het einde van de tunnel en werd gelijk begraven door een berg van sneeuw en ijs.

Lara kijkt paniekerig om zich heen. De ruimte begon in te storten! Ze grijpt naar de rubberen vloeistof (ze liet het niet achter!) en rent door een andere verbonden tunnel.

Eindelijk, ziet ze een glimp van de ijsblok die ze eerder had gebruikt. Lara hurkt snel ineen en drukt de knop in om de punten uit haar laarzen te laten komen. Haastig, rent ze de grote ijzige ijsdaling omhoog waar ze eerder van naar beneden kwam. Haar benen begonnen te branden naarmate ze doorzet naar voren toe, maar ze is nooit het type geweest die opgeeft. Vastberaden, klemt ze haar tanden op elkaar, en met al de kracht in haar lichaam, haalt ze veilig de top van de ijsdaling.

Op de top, drukt ze de knop in om de punten te laten intrekken, rent vooruit, springt omhoog, en trekt zichzelf uit het gat. Met het laatste beetje benzine in haar vlammenwerper, gebaart ze naar de naderende helikopter om op niveau een paar meter boven de grond te blijven.

‘Je hebt het gehaald!’ schreeuwde Carl. Lara knikt en houdt het standbeeld omhoog. Carl grijnsde.

‘Gooi het eerst naar mij en we zullen de touwladder voor je naar beneden gooien!’

Lara fronste. Wat was er mis met haar omhoog laten gaan met het standbeeld?

‘Nee, ik kom met het samen omhoog!’ riep Lara terug.

Carl schudde zijn hoofd. ‘We zouden niet willen dat het zou breken, of wel?’ beet hij terug. Lara kon het niet geloven. Ineens, dringt het tot haar door. Zij wilden dat zij haar leven opofferde om het standbeeld voor hun te halen. Ze waren niet van plan haar naderhand de ladder toe te gooien of wat dan ook. Ze zouden haar daar aan de grond laten. Dat blauwe

vloeistof waarmee ze was ingespoten zou haar helpen, maar aan het einde hielp het *hun*.

‘Vergeet het maar!’ riep Lara krachtig terug. Opeens, verschijnt Sergeant Reineld in de deuropening. Hij hield een wapen vast, en het was gericht op Lara.

‘Geef het nu aan mij, of ik schiet je neer!’ brulde hij. Lara’s gezicht ontspande zich.

‘Best!’ schreeuwde ze terug. Lara hurkte neer met het standbeeld, en gaat in positie om het omhoog te gooien. Maar als haar armen omhoog gaan, hield ze ook het pistool vast die in haar laars zat gestopt! Het gezicht van Sergeant Reineld werd vuurrood.

‘Dat is de druppel, Lara,’ riep hij uit naar beneden, ‘geen waarschuwingen meer!’

PANG! PANG! Hij vuurde twee keer op Lara, maar mist. Met de buitengewone vaardigheden en ervaring die ze heeft, springt Lara zijwaarts, uit zijn vuurlinie. Nog twee anderen verschenen achter Sergeant Reineld in de deuropening. *PANG!* Vlug, schoot Lara één van hen in de arm. Hij greep naar zijn wond en viel uit de helikopter op de grond. Plotseling, was de deur van de helikopter dicht gedaan. Lara wachtte af, met nog steeds de standbeeld onder haar arm geklemd. De helikopter vloog omhoog. Lara schoot er naar. Wanneer het nog eens vier meter hoger is, zwaaide het rond en begon met zijn neus recht op haar af te duiken!

Lara lachte als ze er van weg rent: ze houdt van levensbedreigende tikkertje spelen. De helikopter vloog naar beneden met een paar meter boven de grond, recht achter haar aan. In de laatste seconde, net wanneer ze geraakt kon worden, springt ze uit de weg.

Als ze helikopter teruggedraaid is, kon ze Sergeant Reineld halverwege uit de deuropening zien hangen met een jachtgeweer in zijn handen. De volgende paar minuten leken in slow motion voorbij te gaan. Sergeant Reineld schoot tientallen keren op haar af als de helikopter haar over de ijzige grond achtervolgd.

Lara sprint vooruit, schietend met haar pistool achter zich. Ze haalde haar bijna in, en ze wist dat ze niet voor eeuwig kon blijven rennen. Ze stopt haar pistool weg als ze met salto’s woedend opzij blijft springen, met een goede grip om de standbeeld. Ze pakt de rubberen vloeistof en stopt met rennen. Als haar achtervolgers over haar heen razen, laat ze zich plat op de grond vallen, springt dan omhoog en rent naar de helikopter, hijsend en drukkend met de rubberen vloeistof op de staart. Gelukkig wikkelt het zich er netjes omheen. Lara hield het andere einde vast, en zag het zich uitrekken.

Net wanneer de helikopter wilde terugkeren, voert Lara een rennende sprong uit in de lucht. Ze houdt zich vast met beide handen als de rubberen vloeistof haar naar voren laat gooien als een elastiek. De helikopter vloog hoger, met Lara slingerend door de lucht achter hun. Sergeant Reineld verscheen in de deuropening met een andere man. Lara laat snel de rubberen vloeistof los met één hand en grijpt haar pistool. *PANG! PANG!*

‘Argh!’ Sergeant Reineld gilte het uit van de pijn als hij fataal neerkomt. Hij viel uit de deur en kletterde op de grond beneden, de klap barste zijn schedel open. Bloed sijpelde op de grond naast hem. Zijn lichaam lag er op een rare manier verfrommeld bij.

Onmiddellijk, begon de andere man op Lara te schieten. Ze zwaaide van zij tot zij, ontweek iedere kogel dat op haar af vloog.

‘Je bent erg eigenwijs, Lara!’ schreeuwde hij. ‘Waarom geef je het niet gewoon op?’

Lara moest lachen. ‘Ik geef *nooit* op! En vergeet dat nooit meer! Ik win *altijd*.’

PANG! Lara schoot hem recht tussen zijn ogen in en kijkt toe hoe hij neerstort op de ijzige grond. Ze stopt haar pistool weg en houdt zich nogmaals met beide handen vast aan de

rubberen vloeistof. Dan schopt ze haar voeten achter zich omhoog en schoot met een enorme snelheid naar voren. Ze lande in de deuropening van de helikopter. Lara trok hard aan de rubberen vloeistof om het vrij te maken van de staart van de helikopter. Dan stopt ze het terug in haar rugzak en met haar pistool voor zich uit gericht loopt ze naar de piloot.

‘Werk je met ze samen?’ vroeg ze. De man knikte langzaam. ‘Niet meer,’ gaf Lara als opmerking en duwde de man uit de deuropening. Ze grijpt naar de besturingspanelen. Met een diepe zucht, glimlacht Lara en vliegt weg.

De diamanten standbeeld was geplaatst in Lara’s schatkamer in een glazen vitrine even iets hoger dan de anderen. Het sprankelde in stralende kleuren die de ooit zo donkerste kamer oplichtte. Lara glimlachte blij in waardering en ging naar buiten.

‘Hey!’ riep Lara naar Winston.

‘Wat?’

‘Het is mijn beurt! Ga er van af!’ riep ze terug. Winston keek naar Lara en schudde met een grijns op zijn gezicht met zijn hoofd. Er was geen mogelijkheid dat hij dit keer met hun nieuwe rubberen vloeistof trampoline ging weg lopen!

Sweat, Strength, and Determination

Copyright © 2002 by Katie Fleming

Tomb Raider and Lara Croft

Copyright © by Core Design and Eidos Interactive